

SELENA MORTYS

SOUBOJ CTI

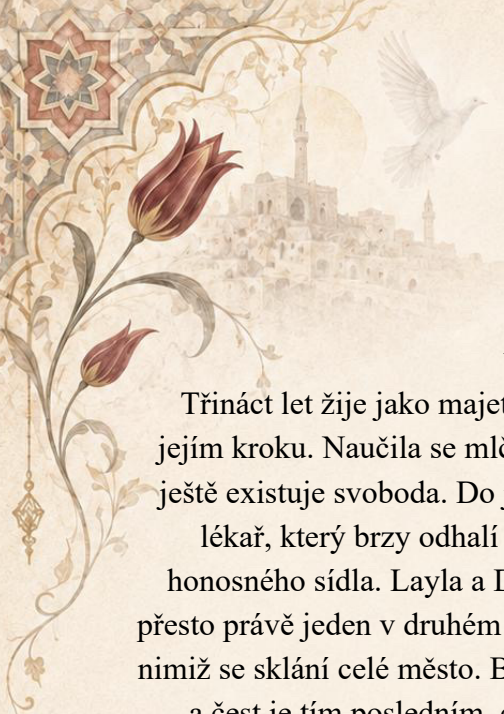
M A N U S

Souboj cti MANUS

Selena Mortys

ANOTACE

Třináct let žije jako majetek rodiny, která rozhoduje o každém jejím kroku. Naučila se mlčet, snášet bolest a nevěřit, že pro ni ještě existuje svoboda. Do jejich světa je proti své vůli zatažen lékař, který brzy odhalí děsivou pravdu ukrytou za zdmi honosného sídla. Layla a Demir nemohou důvěřovat nikomu, přesto právě jeden v druhém nacházejí sílu postavit se lidem, před nimiž se sklání celé město. Boj za svobodu však může stát život – a čest je tím posledním, co jim ještě nikdo nedokázal vzít.

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1.elektronickou publikaci, 1. vydání a 22. knihu

v edici Secret Press

Autor © Selena Mortys

Obálka a grafika © Dita Horká a canva

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-57-1 PDF

978-80-88553-56-4 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

PROLOG

„**Odporná americká couro!**“ Babiččina dlaň mě zasáhne tak prudce, že padnu na kolena. V puse okamžitě ucítím kovovou chuť, a když plivnu na špinavou podlahu, ve slinách je krev.

Právě tahle žena se postarala o to, abychom po otcově smrti opustily Ameriku a přestěhovaly se k ní do Turecka. Měla nám pomoci. Alespoň tomu máma věřila.

Sedím na špinavé zemi ve sklepě, kde teď bydlím, a brečím. Nevím, za co byla tahle facka. Zřejmě za to, že jsem se vůbec narodila.

Od té doby, co nám přišli oznámit, že otec padl, je vše naruby. Od smrti otce uplynulo osm měsíců. Osm měsíců od chvíle, kdy u našich dveří zazvonil voják s dokonale složenou vlajkou v rukou.

Můj otec byl americký voják a do mámy se zamiloval při jedné z misí. Pro mámu bylo vysvobození vrátit se do rodného Turecka. Pro mě však peklo. Babička totiž milovala jen svého syna. Na matce – jako ženě, jí nezáleželo. Na mně, poloviční Američance, už vůbec ne. Nepustila mě ani ven, protože se za mě styděla. Nikdo přeci nesmí vědět, že jsem, kdo jsem. Strýc mě zvedne ze země a silně mě drží zády k sobě. Je to slizký parchant. Lempl a neschopný idiot.

„Matko ne! Prosím, nedělejte to!“ vběhne do sklepa moje maminka. V slzách se mě snaží vymanit ze strejdova sevření. Ten mě pustí a ji přitlačí ke zdi. Nedovolí jí se ke mně přiblížit.

„Mlč!“ vykřikne babička. „Tahle holka je nečistá špína. Poslouží nám dobře. Dluh tvého bratra musí někdo zaplatit!“

„Je to ještě dítě!“ snaží se ji obměkčit. Nechápu, co se děje. Jaký dluh? Co mám udělat?

„Je to spratek! Jen věc!“ odplivne si mým směrem. Zvednu k ní pohled plný nenávisti, ale když vidím babiččiny oči, vím, že mnou pohrdá ještě víc, než já jí.

Vtom se otevrou dveře a do prochládlého sklepa načichlého plísni vstoupí dva cizí muži. Oba jsou mohutní, oblečení v drahých tmavých oblecích, které sem vůbec nepatří. Jeden z nich je ještě o hlavu vyšší než druhý.

Stačí mi jediný pohled na jejich tváře, abych přestala dýchat.

Matka začne prosit a zmítat se. Babička, která před chvílí stála nade mnou jako královna, před nimi náhle sklopí oči. Dokonce se sehne, aby jednomu z mužů políbila ruku, ale on ji prudkým pohybem zastaví.

„Prosím, neberte mi mou holčičku.“ Máma sevře jednoho z mužů za ruku a skutečně před ním padne na kolena. „Je to dítě. Je všechno, co mám. Prosím vás, pane. Vezměte si cokoli jiného.“ Její nářky se vracejí v ozvěně a rvou mě na malé kousky. Víím, že je to vše špatné, že tohle jsou naše poslední chvíle a už nikdy ji neuvidím.

„Jak se mě opovažuješ dotýkat, ty špíno?“ Muž vyškubne ruku z jejího sevření a vzápětí ji udeří tak silně do tváře, že se praští hlavou o zed' a upadne do bezvědomí.

„Maminko!“ vykřiknu a snažím se k ní po kolenou dostat. Jenže to nestihnu, protože mě jeden z těch mužů chytí za vlasy a vytáhne mě na nohy. Ryju mu do kůže nehty, křičím, brečím a prosím, ale nic nepomáhá. I tak přichází rána, po které se neudržím na nohou. Neomdlím, ale vše vidím rozmazaně. Svět se mi vzdaluje. Pamatuju si jen, jak mě hodí do kufru auta, nade mnou stojí ti dva.

Než omdlím, poprosím je, aby mě nechali, ale oni jen zavřou kufr,
a to je můj konec. Nebo taky začátek utrpení.

KAPITOLA 1

Demir

Z mých úst vyjede poslední hlasitý vzdych, kterým dávám najevo, že jsem se právě udělal a ona jde skoro okamžitě za mnou. Chytí mě za zadek a ryje mi do půlek své nehty, zatímco se zmítá v orgasmu. Cítím její tep a jak napíná svaly. Dívám se, jak zaklání hlavu a má zavřené oči. Rty má lehce pootevřené.

„Já umírám!“ vykřikne.

„Ne, ty jsi právě ožila, miláčku,“ pohladím ji po černých vlasech, které se jí u kořínek potí. Podívám se jí do velkých zelených očí. Je to krásná ženská s nebezpečně dlouhýma nohama, které má stále omotané kolem mého pasu.

„Děkuji vám, pane doktore. Kdy mám zase přijít na kontrolu?“ pohladí mě po hrudi a mlsně si skousne ret. Jsem pořád v ní a kámoš se mi začíná opět probouzet.

„Doktore Demire Ali!“

Ztuhnu.

Ona ne. V posledním dozvuku rozkoše ještě zasténá moje jméno, než otevře oči a konečně si všimne muže stojícího ve dveřích.

Jen na sucho polknu a vylezu z ní, aby to nevypadalo blbě, i když je to tak na hovno, že hůř to vypadat nemůže. Teda, může, právě mu ukazuju svého ptáka mokrého od ženské šťávičky.

„Řediteli, já...“

„Oblečte se a okamžitě ke mně do kanceláře!“ plane mu oheň v očích. Otočí se a při odchodu práskne dveřmi. Povolím napnuté

svaly a chytím se za hlavu. Pacientka se zatím oblíká. Vypadá, jako by ji tahle situace nijak nevzrušovala.

„Na další kontrolu už se asi neobjednám, co?“

„Děláš si prdel?“ prudce se k ní otočím a kulím oči, protože ona se fakt chová, jako by jí bylo jedno, že nás nachytal můj šéf.

„Říkala jsi, že jsi zamkla.“

„Myslela jsem, že jo.“

„A co moje sestra?“

„Poslala jsem ji pro kafe.“ Pokrčí rameny. „Hele, neboj, to bude dobrý. Sice si to nemyslím, ale říká se to tak, ne?“ poplácá mě po rameni a odejde. Ani se za mnou neotočí. Hned za ní vejde další pacientka. Jakmile mě uvidí, vykřikne a rychle utíká pryč. Kurva, jsem nahý.

„Máš padáka. Pa-dá-ka!“ Hodí po mně výpověď, sotva si sednu do křesla.

„Ale...“ nechám větu doznít, protože tady je jakákoliv snaha o usměrnění marná. Tohle jsem podělal. Tělem mi proběhne hanba a pak i bolest, když po mně hodí vázu.

„Idiote! Dostal jsem tě sem, pro klid duše tvé matky, a ty mě zneuctíš takovým způsobem? Jsi gynekolog celebrit!“ rozčiluje se jako ještě nikdy. „Zaplatil jsem ti školy. Otevřel ti dveře, ke kterým by ses sám ani nepřiblížil. Kvůli tvé matce jsem z tebe udělal člověka, kterého tady všichni respektovali. A ty mi to vrátíš tím, že šukáš pacientku v ordinaci?“

„Ale já...“

„Mlč!“ ukáže na mě prstem. „Pokud nechceš, aby se to matka dozvěděla a musela se za tebe stydět, tak mlč a uděláš to, co ti teď řeknu. Odjedeš do Mardinu, je tam jedna žena, která tě potřebuje, neřekneš nikomu ani slovo. Už jsem vše zařídil,“ uklidní se a sedne si do koženého křesla. Kouká na mě a čeká, co na to řeknu. Jenže já se bojím. Mardin. Samotné to slovo mi v hlavě vykreslí kamenné domy, úzké ulice, vedro a večery, během kterých se neděje vůbec nic. Žádné kluby. Žádné večírky. Žádné ženy, které by mi ve dvě ráno napsaly, jestli ještě nespím. Ne, já tam nechci. Nepojedu tam. Nikdy!

„Dobře, udělám, co po mně chceš,“ jen potupně skloním hlavu a kaju se před ním.

„Odjedeš za dva dny a varuju tě, jestli mi budeš dělat ostudu, nepřej si mě.“ Jeho výraz je sice klidný, ale tvrdý. Vyzařuje z něj autorita a já si moc dobře uvědomuju, že pokud by chtěl, nechá mě bez váhání odpravit.

Od té doby, co si ho moje máma vzala, jsem jak páté kolo u vozu. Ano, zajistil mi vzdělání, dal nám krásnou vilu a dostatek jídla. Moje matka už nikdy nemusela pracovat, ale za jakou cenu. Že odvracela oči od toho, co dělal? Že si nechala vrazit facku, když se mu něco nelíbilo? Víím, že by mu nevytvořilo vrásky, kdyby mě zabil.

Jednou jsem jako malý sledoval, jak mlátil nějakého muže. Mučil ho jako psa. Chlap už byl celý od krve, ale on nepřestával. Přisahám, že jsem cítil každou ránu, kterou mu uštedřil. Pak jednoduše řekl, aby se ho zbavili. Nevím, co je zač, ale ředitelování v nemocnici, podle mě, byla jen pračka peněz.

Odcházím s hlavou plnou myšlenek. Ani nedojedu domů, zavolám Serkanovi a vyrazíme do víru velkoměsta.

Istanbul je proslulý svým nočním životem a já hodlám využít vlivnosti svého otčima, abych se dostal do těch nejluxusnějších klubů. Vymetáme jeden za druhým, pijeme to nejlepší pití a já se mu svěřuju, co mě čeká. Prcat pacientky jsem asi neměl. Dobře, určitě jsem je prcat neměl. Jenže když po mně krásná ženská sama vyjede, moje schopnost dělat rozumná rozhodnutí očividně končí někde v rozkroku.

Jsem nasranej. Opravdu nechci opustit svůj život, který jsem si vybudoval. Patřím do Istanbulu a ne někam, kde se zahrabu. Doslova se topím v alkoholu, ale i v myšlenkách na to, že dodělám práci, na kterou si mě najali a mizím. Podívám se na holku vedle sebe. Luxusní bruneta s očima tak velkýma, že se okamžitě zamiluju. Na nic nečekám, udělám k ní krok, zadívám se jí na rty a lehce pozvednu jeden koutek. Loktem se opírám o bar, zatímco si mě prohlíží. Neřeknu jediné slovo. Jen jí zajedu rukou do vlasů a políbím ji. Spolupracuje. Je žhavá a sexy. Chci ji.

„Vypadnem?“ na milimetr se od ní odtáhnou. Ona kývne a já už vím, co budu dělat, než odjedu.

KAPITOLA 2

Layla

Třináct dlouhých let jsem neviděla svou maminku a stejně tak dlouhou dobu sloužím panu Kara. Ta rodina je natolik vlivná, že její moc sahá až do samotného Istanbulu. Několikrát jsem slyšela říkat starého pána, že ho vlastní. Neznám nikoho, kdo by se mu odvážil podívat do očí. Je zlý, vlivný a na to, jak je starý, má i sílu. Několikrát jsem to pocítila na vlastní kůži. Stačilo jen, aby jeho čaj byl víc nebo míň teplý, než chtěl. Jenže oproti jeho synům to byl slabý odvar.

Baran a Taylan. Jeden horší než druhý. Když jsem sem přišla, hráli karty o to, kdo si vezme moje panenství. No, vzali si ho oba.

Naučila jsem se, že bolest časem odejde, sklopit zrak a mlčet. Odpovídat jen, když jsem tázaná, ale co nikdy nezmizí, je stesk po mé mamince. Vůbec nevím, co se s ní stalo a jestli babička neublížila nějak i jí. Jediné, co mě drží nad vodou, je naděje, že ji ještě někdy uvidím.

„Laylo!“ cuknu sebou, když zaslechnu, jak na mě volají. Je to Aylin. Dcera našeho pána. Někdy za mnou chodí a chce si povídat. Od doby, co ji zaslíbili Sadikovi, ji mám u sebe častěji. Vdávat se nechce, protože je zamilovaná do jiného muže. Řekla mi to, protože ví, že mlčím. Vlastně nepromluví, ani když si chce stěžovat.

Otevru jí dveře mé komůrky a vpustím ji dovnitř.

„Má paní,“ pokleknu v kolenou, čímž jí vzdám úctu. Do očí se jí nepodívám. Jen sklopím zrak.

„Zítřka mám zásnuby. Nechci to, přísahám, že bych nejradši utekla, ale vím, že nesmím, protože by mě bratři našli a zabili. Jenže pokud to neudělají oni, určitě se toho mile rád ujme můj nový manžel, ale mám plán. Už jsem volala strýci do Istanbulu, za dva dny přijede jeden muž a já ho využiju,“ usměje se. Aylin je krásná. Jiná než její bratři. Horší. Hraje si na kamarádku a pak se dívá, jak vás mlátí a znásilňuje. Nechala jsem se zmást její dokonalou tvářičkou, věřila jsem jí a svěřila se, že se bojím jejích bratrů a ona jim to řekla. Ještě si přidala další nechutnosti, které bych si nedovolila nikdy říct.

Ještě chvilku básní o našem zahradníkovi, se kterým udržuje románek a pak odchází.

Když si jsem jistá, že všichni spí, jdu si do kuchyně pro něco k jídlu. Mám volný pohyb po domě, tedy po části pro služebnictvo. Do sídla chodím, jen když si mě muži zavolají, nebo je potřeba uklidit.

Vezmu si zbytky, aby nikdo nepoznal, že něco zmizelo a po celém dni se konečně najím. Žaludek mě od hladu bolí. Křeče mě donutí zavřít oči a chytit se za břicho. Proti své vůli sním, co jsem si vzala a chci odejít, když v tom zaslechnu podivný pláč. Zarazím se, ale když to zaslechnu znovu, jdu se pro jistotu podívat na terasu. Je tam malé černé kotě. Kouká na mě a pak tiše mňoukne. Po dlouhé době se usměju. Chvilku se jen sledujeme a zkoumáme, jestli se jeden druhého nebojíme.

Pokleknu ke kotěti a natáhnu k němu ruku. Jde pomalu ke mně. Je plaché, nakračuje se strachem, ale jde. Vypadá hladově, tak mu dám trochu ze svého kradeného jídla a donesu mu vodu.

Opatrně k němu natáhnu ruku a začnu ho mezitím drbat na hlavě. Má drsnou srst a přes oko se mu táhne jizva. Kousek jednoho ucha mu dokonce chybí. Je porouchaný, stejně jako já. Je mi ho líto. Takové malé miminko a už se musí potýkat s těžkým osudem. Copak se mu asi stalo, že vypadá tak zuboženě?

„Ráda bych tě vzala dovnitř, ale tam nechceš, věř mi,“ naposledy ho pohladím a pak si stoupnu. „Ale přijď zase zítra,“ udělám krok, jde za mnou, a když se k němu otočím, zastaví se. „Ne, nemůžeš.“ Odcházím, ale on tam dál stojí. Bolí mě srdce, když ho tam nechávám, ale oba bychom měli průšvih, kdyby ho našli moji páni.

Tiše se vracím do komůrky, lehnu si do postele a koukám do stropu. Začnu si broukat písničku, kterou mi zpívala máma a usínám se vzpomínkami na ni.

Ráno mě probouzí správce, že musím připravit pokoj pro hosta. Má přijet Aylinin snoubenec Sadik. Nikdy jsem ho neviděla, ale podle všeho toho chaosu, který ve vile už od rána panuje, to bude velmi mocný člověk.

„Pojď sem,“ zavolá si mě paní domu.

„Ano, paní Nermin,“ neřádím se jí do očí, hlavu mám sklopenou a lehce se před ní ukloním, abych jí vzdala úctu.

„Je vše připravené tak, jak jsem řekla?“ Jen její hlas ve mně vyvolá strach. Pod jejím pohledem se mi vnitřně začne třást tělo. Bojím se jí, stejně jako všech v domě. Cítím, jak si mě prohlíží opovrhujícím pohledem, jako bych byla jen přítěž, která jí bere vzduch.

„Ano, paní Nermin. Ještě odnesu čisté ručníky a vše je připraveno.“

„Dobře,“ s těmi slovy odejde a já se mohu v klidu nadechnout. Odcházím tedy odnést ještě potřebné věci do pokoje. V koupelně, která je luxusní a obrovská, se nechtíc podívám do zrcadla. Táhne se po celé jedné stěně, takže by bylo velmi těžké se do něj nekouknout.

Nesnáším svůj odraz. Jsem tu zavřená už třináct let. Letos mi bude dvacet dva a nikoho nezajímám. Vlastně ani já sebe samu. Nezáleží mi na ničem jiném než na tom, abych ještě jednou mohla obejmout mou maminku, ale jen Alláh ví, kde je jí konec.

Přejdou blíž a dotknu se svých dlouhých kudrnatých vlasů. Všímám si modřiny na zápěstí, jak mě nedávno jeden z bratrů pevně chytil. Moje uniforma je špinavá, obnošená, protože mi nedají jinou. Mám právo na jednu čistou za měsíc a nesmím se jen tak ukazovat, když máme hosty. Prý jsem ostuda pro svět.

„Taky se divím, že jsi tak ošklivá,“ zaslechnu za sebou mužský hlas. Je to pan Cimil Kara. Mocný a nelítostný muž, jemuž patří celé impérium. Okamžitě sklopím pohled, abych se neopovážila podívat do jeho modrých očí. Tiché kroky mi prozradí, že se blíží. V tom okamžiku zatajím dech, protože vím, že mě čeká peklo.

Cimil Kara se na mě totiž nikdy nedívá, pokud mi nechce ublížit. Nejradši mám chvíle, kdy dělá, že neexistuji.

Zastaví se přede mnou, chytne mě bez varování za vlasy a zatahá. Syknu bolestí a zavřu oči. „Podívej se na mě,“ poručí, ale já vím, že nesmím. Nikdy s nimi nesmím navázat oční kontakt.

„To mi nepřísluší, můj pane,“ okamžitě vyhrknu.

„Hodná holka. Teď si klekni,“ odhodí mě od sebe, až se svalím na podlahu. Modlím se a v duchu prosím, ale i tak si kleknu, protože je lepší poslechnout, nebránit se a mlčet.

Když ke mně starý pán přichází, cinkání přezky mi prozradí, že si sundává pásek. Proti své vůli se rozklepu a začnou mi téct slzy. Zvykla jsem si, to ano, ale neznamená to, že se nebojím. Jen jejich hlas ve mně vzbuzuje paniku.

Můj pohled stále směřuje k zemi. Když zahlédnu jeho drahé značkové polobotky, které překrývají stažené kalhoty i se spodním prádlem, rozklepu se ještě víc. Pomalu zvednu pohled a natáhnu ruku. Kolikrát už se tohle dělo? Hladím ho po starém ochablém přirození a snažím se zadržet svůj dávicí reflex. Tomu muži je přes šedesát. Je zlý a nechutný a já na něj musím sahat, kdykoliv se mu zachce. Hladím ho rychleji, pomalu tvrdne a sténá. Víím, co mám dělat, ale nechci. Nezvládnu to. Od rána mám žaludek na vodě a představa toho, že mu to dělám pusou, mě ještě víc natahuje.

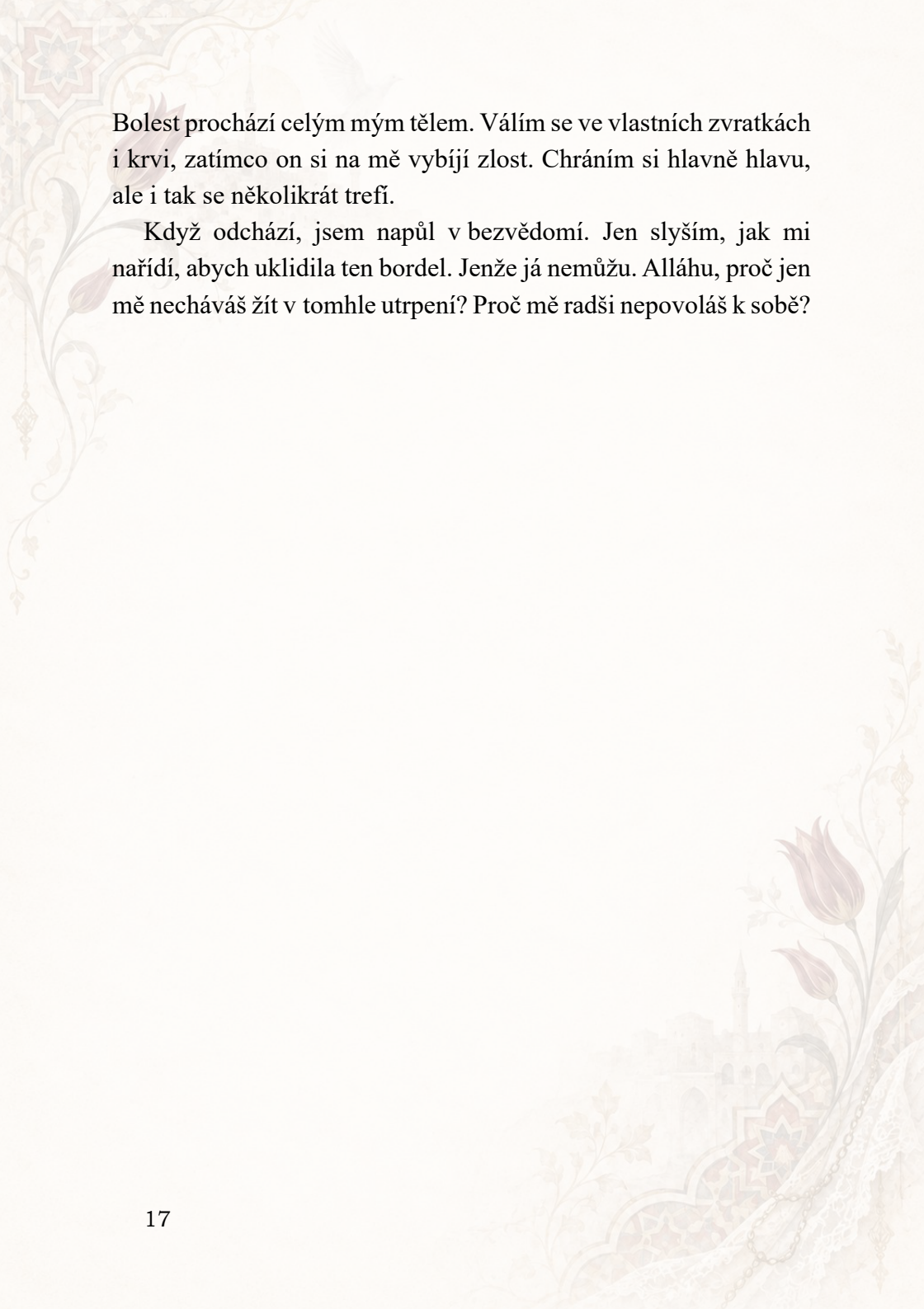
„Otevři tu svou hubu,“ zavrčí plný vzrušení.

„Pane, prosím,“ nestihnu nic doříct, protože mě chytá zase za vlasy a skoro mi je vyškubne.

Vykřiknu bolestí a pak znovu, když mi dá facku. Neupadnu jen proto, že mě stále drží za vlasy.

„Otevři!“ druhou rukou se uchopí a nastaví ho k mým ústům. Donutí mě otevřít a pak mi ho narve tak hluboko, že to nevydržím a pozvracím se přímo na něj.

Nešlo to zastavit. Slzy mi tečou. Celé tělo mám v křeči, žaludek se mi znovu zvedne, když cítím zápach zvratků a tentokrát mu pozvracím ty jeho luxusní boty. „Ty jedna zasraná děvko!“ rozhněvá se a kopne mě přímo do obličeje. Z pusy mi vytryskne krev a přetočím se na břicho. Starý pán nadává a dál do mě kope.

Bolest prochází celým mým tělem. Válím se ve vlastních zvratkách i krvi, zatímco on si na mě vybíjí zlost. Chráním si hlavně hlavu, ale i tak se několikrát trefí.

Když odchází, jsem napůl v bezvědomí. Jen slyším, jak mi nařídí, abych uklidila ten bordel. Jenže já nemůžu. Alláhu, proč jen mě necháváš žít v tomhle utrpení? Proč mě radši nepovoláš k sobě?

KAPITOLA 3

Demir

Vystupuju z letadla a první rozdíl mě hned praští do očí. Je tady na mě moc velké ticho. V Istanbulu je všude, i na letišti, proud lidí, hluk, spěch. Tady jen pár postav a suchý vzduch, který pálí v nose. Sundám si sluneční brýle a snažím se uklidnit, ale spíš to ve mně vře. Mám chuť se otočit a zmizet honem rychle pryč. Jenže nesmím, protože jsem to posral.

Počkám na svoje zavazadla a pak jdu ven, ale u vchodu mě zastaví chlápek.

„Doktor Demir Ali?“ zeptá se s cigaretou mezi rty. Chce se mi říct, že ne, ale jen kývnu. „Dobře, jdeme,“ hodí nedopalek na zem a zašlápně ho botou. Sleduju ho nedůvěřivě a přemýšlím, proč bych s ním měl někam chodit. Jenže tu nikoho neznám a jeho mi asi dohodil můj otčím.

Jakmile vyjdeme, ukáže na svoje staré auto, které je už pomalu v rozkladu a otevře mi se zaskřípěním dveře. Jen se uchechtnu a zakroutím hlavou. Jo, tohle je určitě práce toho starýho zmrda.

Zavazadla hodím do kufru a nasednu na sedadlo spolujezdce. Dívám se z okénka a udivuje mě, jak je to tu jiné. Žádné nekonečné předměstí jako v Istanbulu. Jen prázdná krajina, nízké kopce, prach, světlo rozlité až k horizontu.

Po chvíli se před námi objeví Mardin.

Nevypadá ani zdaleka jako Istanbul. Žádné mosty, žádná voda, žádná výška. Jen kamenné domy naskládané na svahu, jeden nad

druhým, jako by se sesouvaly dolů. Chlap mlčí a já se radši na nic neptám.

Vjíždíme do úzkých uliček. Není tu nic, co by mi připomínalo domov. Žádný chaos, luxus, a dokonce jsem nezahlídl ani bar. Jen ty kamenné domy, několik zvědavců a pár dětí pohrávajících si na chodníku. Jako by se tu zastavil čas.

Ani si nevšimnu, když chlápek parkuje u nízkého domu.

„Tady, pane. Tohle je váš dům,“ ukáže na barabiznu napravo. Za modrou bránou sedí několik mužů. Prohlíží si mě, jako by mě chtěli zabít. Kousek dál je houf děcek a nějaká ženská věsí prádlo.

„To bude asi nějaký omyl, ne?“ zasměju se, protože tohle prostě není pravda.

„Nemyslím si, pane, měl jsem vás odvézt sem. Tady, podívejte,“ podá mi papírek, kde je adresa. Shoduje se s tím, co je na domě. Kurva... tohle už je trochu moc, ne?

Ale i tak nakonec vystoupím, jdu si pro zavazadla a ten muž mi dá do ruky klíče. S velkým odporem vstupuju do té špíny. Já, který mám na sobě značkové oblečení, boty, které stojí víc než celý tenhle dům, se bortím zaprášenou cestou a otevírám špinavou bránu. Všichni na mě čumí, jako na někoho z jiné dimenze, ale to oni vypadají jako zplodina.

„Jsi asi zabloudil, Kene?“ jeden z těch chlapů si stoupne a zatarasí mi cestu. Má černé vlasy, je hubený a dost teda smrdí. Ještě mi ten idiot foukne kouř z cigarety do ksichtu.

„Hele, ty debile, mám za sebou dvě hodiny letu a dost náročný období, tak si dej pohov, sedni si a buď tak hodný... nevšímej si mě,“ zadívám se mu do očí.

„Jasně, pokecáme jindy,“ poplácá mě špinavou rukou po bílé košili. Samozřejmě tam zůstane jeho otisk. Nemám energii se s ním dohadovat, proto když uhne, pokračuju dál.

Chodba je studená, smrdí chcankama a vlhkem. Vystoupám schody, snažíc se na nic nesáhnout a když najdu byt, kterým je označený klíč, odemknu a otevřu. Okamžitě mě do nosu praští zatuchlina. Natáhne mě, ale zatím nezvracím. Jdu dovnitř a vidím moje osobní peklo. Malý byt, holé stěny, postel, stůl. Nic navíc. Tohle působí jako konečná fáze mé existence.

Přejdu ke stolu a všimnu si obálky. Otevřu ji a začnu číst dopis napsaný úhledným rukopisem.

Sejdeme se na této adrese, zítra v devět hodin ráno.

Aylin Kara

Z obálky vypadne ještě vizitka s adresou. Hodím ji zpátky na stůl a posadím se na židli. Tohle mi celé nějak smrdí. Vím, že je otčím parchant, ale trestat mě chudobou, je i na něj moc.

„Kurva!“ praštím vztekle do stolu. Pak se prudce zvednu a jdu ven. Jsem fakt nasranej. Ani nevím, kam jdu, ale potřebuju se ožrat. Hledám nějaký obchod, když ho konečně najdu, chce se mi brečet. Je to stísněný prostor se skoro nulovým výběrem. Chlast tu není žádný. Beru proto jen chleba, sýr a mléko.

Prodavač mi to dá do igelitky, zaplatím a odcházím. Jenže dneska se proti mně spíkl asi celej vesmír. Jakmile vyjdu, zastaví mě banda tří chlapů v ošuntělých teplácích a tílkách, jako by všem chtěli ukázat svá chlupatá těla. Nechtějí mě nechat projít. Každý můj pokus blokují. Vaří se ve mně krev a drtím čelist.

„Uhni!“ udělám sebevědomý krok, ale jeden z nich mě vrátí zase zpět. Strčí do mě, čímž mě totálně vytočí. Moje poslední zbytky nervů právě bouchly. Skousnu si ret, pustím tašku a v tu ránu mu natáhnu takovou, až mě zabolí klouby. Ale to bych byl moc velký frajer, kdybych si myslel, že z tohohle boje vyjdu jako vítěz.

Okamžitě mě jeden drží kolem pasu, chci mu dát hlavičku, ale dostanu pěstí do břicha. Bolest mi vyrazí dech, předkloním se a vyprsknu.

Mlátí mě hlava nehlava, když vtom někdo zařve a já jsem volný. Vidím toho muže, co mi ušpinil košili a pak další, jak se s nimi perou a zaženou je pryč.

„Hej, kamaráde, jsi v pohodě?“ kleká ke mně. Zvednu k němu pohled, ukážu palec nahoru a usměju se. Tohle je totálně na hovno... úplně všechno.

KAPITOLA 4

Layla

Proberu se ve své komůrce. Nejdřív cítím jen tupou bolest. Pak zkusím pohnout hlavou a vystřelí mi až do spánku. Jeden ret mám oteklý, při nádechu mě píchá pod žebry a bolí mě snad každý centimetr těla.

Poslední, co si pamatuju, je podlaha koupelny. Nevím, jak jsem se dostala sem, ale když vedle postele zahlédnu misku s vodou a zakrvácený hadřík, dojde mi, že mě musela najít Ruya.

Tříkrát jsem se pokusila utéct. Tříkrát mě našli. Naposledy ještě dřív, než jsem se dostala z města. Jizvy na zádech mi dodnes připomínají, co následovalo. Od té doby už neutíkám, protože jsem pochopila, že bez pomoci nemám kam.

Někdy si dokonce říkám, že by bylo lepší, kdyby mě zabili, ale myslím si, že něco takového nechťejí. Jediné, k čemu mám sloužit, je jejich pobavení, mlčení a každodenní polykání pilulek, o kterých mi pak Ruya řekla, že je to antikoncepce. Nezbyvá mi nic jiného, než se modlit, ale i má víra uvádá v zapomnění.

„Ne, nezvedej se,“ zarazí mě hlas, když se pokusím sednout. Je to Ruya, pracuje tu jako kuchařka. Starší baculatá žena s vlídnou povahou a se srdcem ze zlata. „Dítě nešťastné, co jen ti to zase provedli,“ pláče nade mnou. To už brečím i já.

„Tetičko, prosím, ukonči mé trápení,“ chytím ji za ruku. Hrudník se mi trhaně zvedá a třese pod tíhou vzlyků.

Ruya jen zakroučí hlavou a stírá si slzy. Vím, že co po ní žádám, nikdy nesplní, protože mě má ráda. Možná jako jediná.

„Pamatuju si tě, když tě sem přivezli,“ zašeptá. „Taková malá vystrašená holčička. Devět let a pořád jsi volala maminku.“ Hlas se jí zlomí. „Tehdy jsem si přísahala, že tě v tomhle domě nenechám úplně samotnou. Jsi pro mě jako dcera. Tak mě prosím nežádej, abych...“ její hlas zanikne v slzách. Ruya mi kdysi při druhém útěku pomohla. Nikdy jsem se jí nezeptala, co jí za to udělali. Stačí mi jizva, kterou od té doby nosí přes dlaň.

„Je mi to líto, tetičko. Moc se omlouvám,“ stisknu sevření našich dlaní. Ona mě obejmě a potom pošeptá: „Odpočívej, dítě. Je tu pan Sadik na zasnuby, tak prosím, ať tě nikdo nevidí,“ políbí mě na hřbet ruky a potom odchází. Zůstanu sama jen se svými vzpomínkami. Zavřu oči a vybavím si maminku. Chvilé, kdy jsme ještě byli šťastná rodina. Kdy otec griloval na zahradě a maminka mi pletla cop. Zpívala si u toho. Je to, jako bych ji slyšela těsně u ucha, ale jsem to já. To můj hlas naplňuje místnost melodií. Z očí mi kanou slzy, ale už nevzlykám. Jsem smířená se svým životem? Ne, nejsem, ale vím, že bojovat, je zde něco, co nemá smysl.

Spala jsem dlouho do noci. Nikdo se po mě nesháněl, jen Ruya se na mě byla podívat. Říkala, že má na výpomoc svou vnučku, která u nás někdy o víkendech pracuje. Přes týden studuje medicínu. Pomalu vstanu a šourám se tiše do kuchyně, abych zkontrolovala, jestli se náhodou nevrátilo kotě.

Vyjdu po schodech ze sklepa do chodby pro služebnictvo. Do kuchyně bych se dostala zadním průchodem, jenže dveře jsou zamčené, takže musím přes okraj hlavní haly. Mramorová podlaha mě studí na bosé nohy, a když se zadívám na schodiště, které se

táhne z obou stran a pojí se v patře dlouhou chodbou, oddechne si. Měla jsem pocit, že mě někdo sleduje, ale naštěstí tam nikdo není.

Karaovi mají všechno, na co si vzpomenou. Obrovskou vilu, drahý nábytek, služebnictvo, peníze a především jméno, před kterým ostatní sklápějí hlavu.

Nikdy o nic nepřišli a všichni jim padají k nohám. Možná proto si myslí, že můžou cokoli, protože jim to prochází. A stejně jim je to málo. Musí si dokazovat svou moc na nevinných. Dělat si z lidí otroky a vysmívat se cizímu neštěstí. Někdy si říkám, že takovou zlobu v sobě přeci nikdo nemůže mít, ale potom mi sami dokazují, že ano.

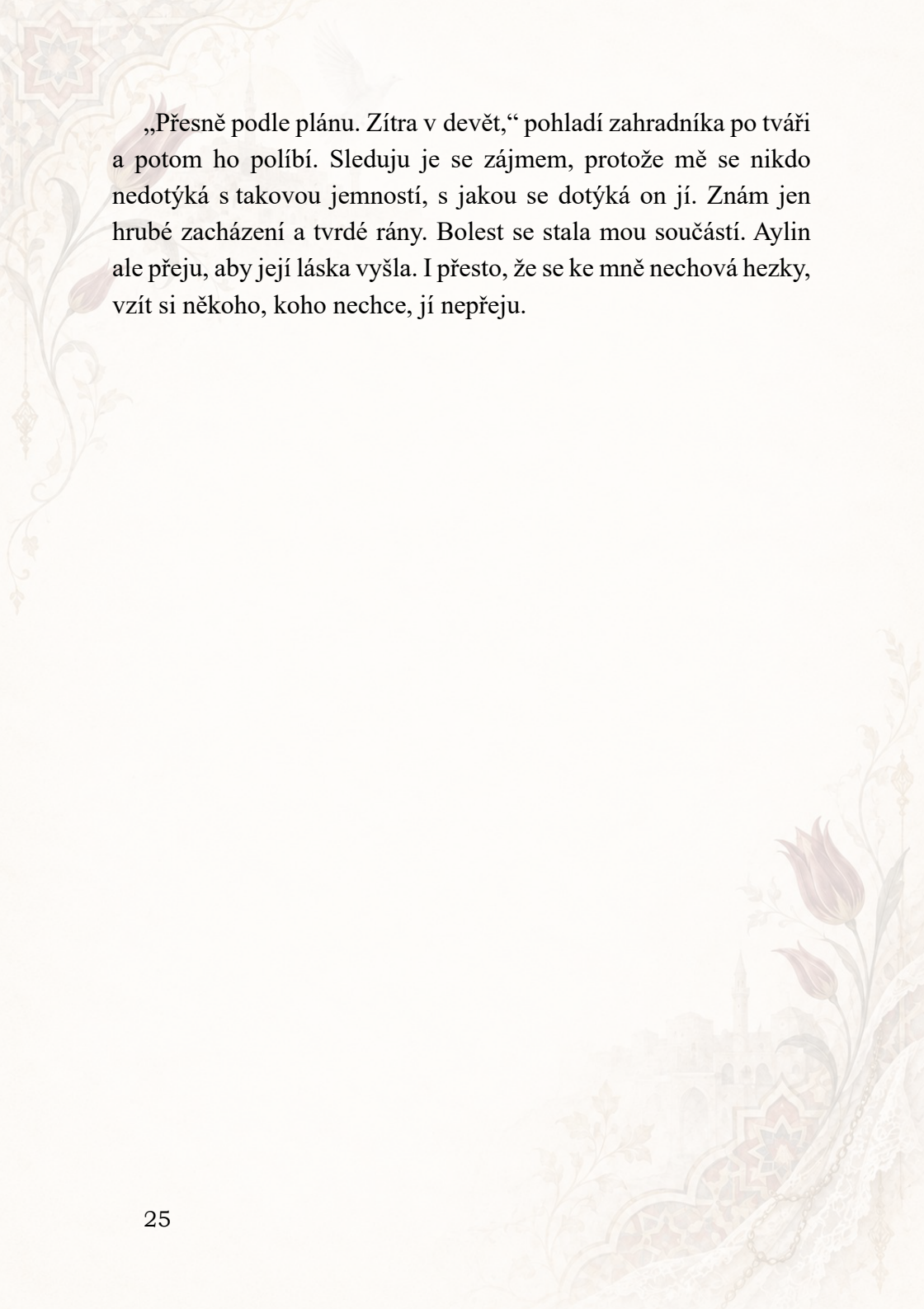
Vběhnu do kuchyně, otevřu francouzské okno na verandu a hned mě udeří studený noční vítr. Vila stojí daleko od města, obehnaná vysokou zdí a pozemky Karaových, takže za ní není nic než tma.

„Čičí,“ volám tiše a hledám ho. „No tak, kde jsi?“ ohlížím se kolem sebe, dokud nezaslechnu tiché mňoukání. „Tady jsi,“ skloním se k němu a usměju se. Už se mě nebojí. Nechá se pohladit a otírá se mi o ruku. Dojdu mu pro jídlo a pak si sednu na zem. „Jápak ti budu říkat?“ přemýšlím a pak mě to napadne. „Umut. Budeš moje naděje,“ podrbu ho za uchem a pousměju se. Kotě dojí a jde se ke mně ještě pomazlit. Tiše se směju a užívám si jeho přítomnost.

Ohlédnu se, když zaslechnu šepot. Zvednu se, udělám pár kroků a vidím mladou paní, jak se tajně sešla se svým milým zahradníkem.

„Nezůstal tu. Jen přivezl dary a zase odjel. A neboj, já už vím, jak se ho zbavit.“

„A ten doktor?“ zeptá se zahradník tiše.

„Přesně podle plánu. Zítra v devět,“ pohladí zahradníka po tváři a potom ho políbí. Sleduju je se zájmem, protože mě se nikdo nedotýká s takovou jemností, s jakou se dotýká on jí. Zním jen hrubé zacházení a tvrdé rány. Bolest se stala mou součástí. Aylin ale přeju, aby její láska vyšla. I přesto, že se ke mně nechová hezky, vzít si někoho, koho nechce, jí nepřeju.

KAPITOLA 5

Demir

Chlast jsem nakonec našel u sousedů. Měli vynikající raki¹. Kemal mi ukáže, jak raki naředit vodou. Já jeho návod ignoruju a první sklenici do sebe pošlu skoro na ex. Podle jeho výrazu jsem právě urazil několik generací jeho předků. Na stole je bohaté meze.² Ryby, zelenina, chléb, slané sýry a pomazánky.

Povídáme si a dobře se bavíme. Oni se vyptávají, kdo jsem a co tu dělám a já zas jich, jak tu můžou žít. Jsem už opilý a popravdě mě musí odnést do pokoje a doslova uložit. Jsem zvyklý pít, ale tohle bylo moc i na mě. Přijde mi, že jim alkohol nic neudělal.

Když se ráno probudím, celé tělo mě bolí. V puse mám jak v polepšovně a hlava mi třeští. Než se vůbec stihnu rozkouskat, dveře mého bytu, pokud se tomu tak dá říkat, se rozrazí a dovnitř vstoupí ten muž, co mi včera pomohl.

„Au, to nevypadá na dobré ráno,“ pousměje se, přitáhne si židli k mé posteli a sedne si. Ten zvuk vrzajících nožiček o podlahu mi způsobí migrénu.

„Jak jsem se dostal do postele?“ otočím se k němu. Pamatuju si jen útržky.

„Pomohli jsme ti. Neboj, zvykneš si na naše večery.“

„Asi už s vámi pít nebudu. Tohle byla léčba šokem,“ pootočím k němu hlavu. Prohlížím si jeho plnovous, tmavé vlasy i oči. Na sobě má montérky a vypadá, že je mu něco kolem dvaceti.

¹ Tradiční alkoholický nápoj, který se obvykle ředí vodou

² Výběr menších teplých i studených pokrmů

„Jdu, musím jít do práce. Jen jsem tě přišel zkontrolovat.“

„Proč ty vypadáš, jako bys včera pil heřmánkový čaj?“
zamračím se.

„Protože na rozdíl od tebe umím pít.“

Poté, co zůstanu sám, se pomalu posadím a jdu si dát sprchu. Koupelna je malá, umyvadlo, záchod a sprchový kout zakrývá jen igelitová zástěna. Je mi to momentálně fuk. Pustím vlažnou vodu, svléknu se a stoupnu si pod proud. Smývám ze sebe včerejšek a doslova cítím, jak ze mě vyprchává alkohol. V zrcadle mě přivítá nateklý ret, modřina pod okem a začínající fialový flek přes půl břicha. Paráda. Vypadám přesně jako uznávaný lékař, kterého byste chtěli pustit k pacientům.

Asi po dvaceti minutách vylézám jen v ručníku. Leknutím vyjeknu, protože v mé kuchyni je nějaká žena a nese na stůl čaj. Krom toho už je tam talíř se snídaní.

„Omlouvám se, jen jsem si říkala, že tu asi nemáte ještě vše, co byste potřeboval na snídani. Tak jsem vám něco donesla,“ ostýchá se. Je to postarší žena, celá zahalená, že jí jde vidět jen obličej a já před ní stojím mokrý a skoro nahý.

„Děkuji, to je od vás milé,“ přitáhnu si ručník blíže k tělu, zatímco paní kouká do země a pomalu couvá k východu.

„Nechte si chutnat, pane,“ skoro se mi pokloní.

„Jsem Demir. Nemusíte mi říkat pane,“ pousměju se, ale to už je pryč a zavírá dveře. Obléknu se a jdu si sednout ke stolu. Nestačím se divit, jak jsou tito lidé pohostinní a milí. Možná jsem se unáhlil, když jsem je soudil jako chudobu. Vlastně nevím, jak bych dopadl, kdyby se tam včera neobjevil Kemal a nepomohl mi.

Dosyta se najím, vypiju výborný čaj a zrovna, když si chci jít lehnout, někdo zaklepe. Po otevření zjišťuju, že je to onen řidič, který mě sem dovezl.

„Dobrý den, pane, jsem tu, abych vás odvezl do nemocnice,“ ukloní se mi ten prcek.

„Já ale nepotřebuju do nemocnice,“ chci zavřít, ale on mezi dveře strčí nohu.

„Slečna Kara tam na vás čeká. Měl jste tam být už před půl hodinou,“ vysvětlí, ale já jsem z něho ještě víc zmatený. Kdo je slečna Kara? Žádnou neznám. „Pane, pokud vás tam neodvezu a nesplním rozkaz, budu mít průšvih, prosím, oblečte se a pojed’me,“ spojí dlaně a nakloní hlavu na stranu.

Frustrovaně vydechnu, zakloním hlavu a pak se podívám na toho pidimužíčka.

„Dobře, počkejte na mě dole, za deset minut jsem tam,“ zavru mu před nosem. Tak se tedy z tepláků převlíknu do džínů a bílého trička. Upravím si tmavé vlasy. Vezmu si sluneční brýle. Mobil s peněženkou nesmí chybět.

Vyjdu ven a hned mě začnou zdravit sousedé. Sedí na tom samém místě. Kouří cigarety a snídají. Všem zamávám, přejdu k autu a nasednu.

„Co mám v té nemocnici za práci?“ zeptám se, když nasednu.

„Slečna Kara vám vše řekne,“ přikývne. Pomalu se rozjede, zatímco já koukám do mobilu. Motor skoro nejde slyšet, cesta utíká rychle, a než se naděju, parkujeme u větší soukromé nemocnice. S úžasem vystoupím a sleduju bílou vysokou budovu. Popravdě jsem spíš čekal zase nějakou špinu a smrad. Tohle mě mile překvapilo.

„Kam mám jít?“ nakouknu ještě k řidiči.

„Nahlaste se na recepci. Už o vás ví,“ odjede. Vydám se tedy dovnitř. Projdu skleněnými, točícími se dveřmi a okamžitě na mě dýchne luxus. Aula je obrovská, světlá a naproti mně je dlouhá recepce. Sundám sluneční brýle, než k ní dojdou. Opřu se o pult a laškovně se podívám na krásku.

„Zdravím, já jsem Demir Ali, mám tu schůzku se slečnou Karou.“

„Ano, vím o vás. Zavolám ji,“ zvedne sluchátko a otočí se ke mně zády, aniž by se na mě byť podívala. To mě urazí. Zatím si prohlížím nemocnici. Jsou tu čtyři patra, skoro mi to připomene Istanbul. Probere mě až klepot podpatků o podlahu. Natočím tím směrem hlavu a musím uznat, že to, co vidím, se mým očím opravdu líbí. Ta žena je okouzující, krásná, dokonalá. Dlouhé hnědé vlasy jí splývají z ramen, velké zelené oči doslova září a plné rty mám chuť políbit. Je nádherná. Jenže na rozdíl od žen, které běžně potkávám, se na mě nedívá jako na muže, kterého chce. Dívá se na mě jako na nástroj, který si objednala.

Narovnám se.

„Doktor Demir Ali?“ natáhne ke mně ruku.

„Slečna Kara?“ přijmu ji. Shlédnu její dlouhé nohy v kalhotovém kostýmku. Hned si představuju, jak mi je omotává kolem pasu.

„Říkejte mi Aylin. Mrzí mě, že kolem všeho dělám takové tajnosti, ale ráda bych vám něco ukázala. Pojdte,“ vede mě k výtahům. Doháním její dlouhé kroky, samou zvědavostí ani nedýchám. Nevím, kdo ta ženská je, ani co po mně chce, ale slibuju, že jí splním každé její přání.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Souboj cti MANUS***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.